

VÁLKA SANÍ

HOST

S. F. WILLIAMSONOVÁ

S. F. WILLIAMSONOVÁ
VÁLKA SANÍ

S. F. WILLIAMSONOVÁ

PŘELOŽILA AGÁTA HAMARI

BRNO
2026

*Mým sourozencům.
Pro vás bych nechala shořet svět.*

KAPITOLA PRVNÍ

Nebe je temné a plné draků.

Spěchám ulicemi Londýna a deštník nenakláním tak, abych se ochránila před lijákem, ale aby mi zakrýval obličej. Na chodnících je skoro tolik Strážců míru jako na obloze bulharských bolgoritů. V cestě mi překáží kupa sutin, která tam zůstala ležet po jednom útoku z minulého týdne. Mohly ho mít na svědomí povstalecké bomby anebo armáda královny Ignácie, panovnice britských draků. Obě skupiny právě vedou vlastní bitvu proti premiérce. Ovšem při pohledu na hladce useknutý kamenný sloup tipuju spíš tu druhou možnost. Tohle dokáže jen dračí ocas.

Když dorazím ke stanici podzemky, první paprsky slunce zalijí šedivé budovy, a ukončí tak noční zákaz vycházení v hlavním městě.

Povstání se koneckonců odehrává ve stínech.

Nastoupím do vlaku a kolem krku se mi houpe falešná třídní průkazka.

PENELOPE HOLLINGSWORTHOVÁ

17 LET

PRVNÍ TŘÍDA

Posadím se naproti postaršímu muži v ožehnutém svrchníku, který se na mě mračí zpod křiklavých plakátů nalepených nad sedadly. Na jednom stojí dvojice žen s pažemi zaklesnutými do sebe před dvěma budovami — poznávám bílou kamennou fasádu Downing Street číslo deset a červené cihly Akademie drakonské lingvistiky. Okolo nich se vine šňůra slov vyvedená ozdobným, ženským rukopisem.

*Sanblátová a Hollingsworthová spojily síly
v boji proti povstalcům*

Zabořím tvář do včerejšího výtisku *Pimlického zpravodaje* — nezávislých novin — a tam na mě vykoukne další slogan.

„*Pravda pro všechny třídy*,“ zamumlám, zatímco očima přejíždím titulky.

Spojenectví premiérky Britannie s Bulhary

Kde je královna Ignácie? Zpráva o jejím možném spatření na straně 3

Na kentské farmě provedli pitvu západního draha: v jeho druhém žaludku byly nalezeny lidské ostatky

Nalistuju první stránku, na níž uvidím černobílou fotografii povědomého panského sídla.

BLETCHLEY PARK: NÁRODNÍ TAJEMSTVÍ?

V krku se mi udělá knedlík a hodím noviny na zem. Na mysl mi vytanou vzpomínky: výstřel, krev pod mými nehty, tvář lemovaná spadáným listím. Bezděky sáhnu na dřevěnou vlašťovku, kterou nosím na krku. Kdyby tady Atlas teď byl, vysmál by se premiérce už jen za ten nápad, že by mohla zmanipulovat nejnelítostnější draky Evropy, aby rozšířila

svou říši. Za myšlenku, že by se Britannia sklonila před draky, kteří zmasakrovali vlastní lidskou populaci. Kdyby tady Atlas byl, dokázal by po hostincích získat spoustu nových povstalců, jež by přesvědčil svou kuráží a nesouměrným úsměvem. Jenže on tady není.

Není tady, protože je mrtvý.

A mně nezbývá než pokračovat v tom, s čím Atlas v Bletchley Parku začal, a pomoci Lidsko-dračí koalici vyhrát válku. Tajnou zbraň, kterou povstalci potřebují, může získat jenom schopný lingvista.

A jestli Atlasovu památku uctí jazyky, potom se jich naučím klidně sto a ještě víc.

Když dorazím ke Claridgeově vile, kde bydlí Rita Hollingsworthová, slunce už je na obloze. Hollingsworthová žije v Mayfairu, jenom pár ulic od Akademie drakonské lingvistiky, kterou založila ve svých pětatřiceti letech. Klíčem si otevřu služební vchod. Po stěně nade mnou se sveze silný ostnatý ocas. Patří Clementiovi, západnímu dragovi na střeše — jednomu z mála britských draků, kteří neuprchli před rozrůstající se bulharskou posádkou v Londýně. Tenhle tajně slouží jako povstalecký strážce Rity Hollingsworthové.

Vydám se rovnou ke schodišti, a zatímco stoupám o několik pater, počítám žluté kosočtverce na vzorovaném koberci. Hollingsworthová trvá na tom, že musím cestu mezi svým a jejím bydlištěm zvládnout dřív, než začne ranní dopravní špička. Kdyby mě někdo poznal, moje přestrojení za její neteř, která je u ní na návštěvě, by hned vzalo za své. Na zdech visí portréty její široké rodiny — na tichý dům shlížejí krásné sestřenice a strýčkové v požehnaném věku. Slyším, jak v horním podlaží posluhovačka zatápí v krbu, a pak se ozve vrznutí. Představím si, jak rektorka

Akademie drakonské lingvistiky vstává z postele s natáčkami na hlavě.

To pomyšlení je tak legrační, že vyprsknu smíchy.

Tiše otevřu dveře do pracovny a zase za sebou zavřu. Je to obrovská místnost s vysokými okny, z nichž je výhled na ulici. Pod obrazem dvou písečných draků rozvalujících se na pláži v perleťovém měsíčním světle, zachyceném jemnými tahy štětce, stojí velký stůl. Vedle něj visí zdobené zrcadlo a já se na okamžik zadívám na svůj odraz. Husté vlasy mám krátce zastřižené, takže mi sahají pouze ke klíčnímu kostem, a pod očima mi prosvítají tmavé stíny, takže moje pleť vypadá ještě bledší než obvykle. Vydám se po vínových kobercích ke dveřím v rohu, okolo stolu zaskládaného prázdnými krabičkami od cigaret a knihami o bulharských dracích, z nichž jedna je otevřená na stránce s rejstříkem a slovy: *bohatství, bolest, bolgorit*. Così upoutá moji pozornost. Nákres černým perem, z půlky schovaný za psacím strojem Remington.

Jsem na něm já.

A pod ním stojí:

Vivien Vlačtopírková, překladatelka z drakonštiny

Držím ruku nad papírem, ale nedotknu se ho — moje mysl tak docela nevěří, že tam vážně je. Moje podobizna vypadá jinak než na plakátech s nápisem *HLEDÁ SE*, které Hollingsworthová každý den nechává strhávat a pálit, než je někdo uvidí. Tady je moje tvář hezčí, s velikýma tklivýma očima, zatímco na vládních plakátech jsem vyobrazená s dlouhými zplihlými vlasy spletenými do copu a zamračeným výrazem. Ani jedna kresba není úplně věrná a obě vyprávějí příběh, co není tak úplně pravdivý.

„To je do koaličních novin,“ ozve se hlas.

Otočím se na patě. Ve dveřích stojí Hollingsworthová v modrém hedvábném županu s páskem, na němž jsou vyšití stříbrní draci. Sjede mě pohledem od hlavy až k patě, stejně jako to poslední tři měsíce dělá každé ráno, a dívá se na můj pánský pršiplášť a kožené polobotky z druhé ruky, jako by očekávala, že mi bude chybět končetina nebo že do-razím se spálenými vlasy. Mému rozhodnutí najít si vlastní ubytování, místo abych bydlela s ní, Hollingsworthová nerozumí.

„Dobré ráno,“ pozdravím a do tváří se mi nahrne krev, protože to vypadá, jako bych slídila kolem jejího stolu. „Mám být v utajení. Proč chcete, aby povstalecké noviny otiskly moji podobiznu?“

Věnuje mi upjatý úsměv se sevřenými rty. „Povstání musí mít svou tvář, nebo snad ne? Lidé potřebují vědět, že jsou v dobrých rukou.“

Překvapeně povytáhnou obočí. Já že mám být tváří povstání? Copak Hollingsworthová zapomněla, že uplynulo sotva pár měsíců, co jsem se pokoušela rozluštit tajný ultrazvukový dračí jazyk nazývaný koinamens, abych pomohla premiérce Saňblátové vyhrát válku?

„Neotiskneme ji, dokud nebudete v bezpečí, pryč z Londýna,“ odpoví hlasem sladounkým jako med.

V bezpečí, pryč z Londýna.

Znamená to, že mě konečně považuje za připravenou?

Znovu se zadívám na slova pod nákresem a tichounce si povzdechnu. Překladatelka z drakonštiny. O tenhle titul jsem usilovala celý život. Přináší mi zvláštní zadostiučinění vidět černé na bílém, kdo jsem, dostat jasnou definici sebe samé — úhlednou škatulku, do které mám patřit uprostřed toho chaosu, do něhož upadl můj život.

Dveře v rohu místnosti vedou do mé vlastní pracovny, vytvořené z bývalé komory přiléhající k rektorčině kanceláři. Odložím si brašnu na malý stůl, spíš jen stolek. Čtyři stěny, které mě svírají uvnitř jako dragovola v kleci, jsou polepené výzkumnými materiály — mapami různých ostrovů, ručně psanými tabulkami výslovnosti a seznamy dračích stravovacích návyků. A úplně nahoře nad nimi je připínáčkem přichycená kresba, kterou Hollingsworthová vytvořila přímo přede mnou. Jsou na ní tři bulharští bolgorité, dva černí a jeden červený.

Generál Goranov a jeho sourozenci.

V Británii už od minulého roku zuří občanská válka mezi třemi stranami: lidskou vládou, povstalci a královnou Ignácií. A teď když se premiérka spojila s bulharskými bolgority — čímž porušila slib míru daný královně Ignácii —, neuběhne jediný den, kdy by povstalci nezaútočili na Londýn.

Já jednu samici bolgorita znám, ale ta se narodila v Británii. Jde o Čumanu, růžovou dračici, která zapálila Downing Street číslo deset a potom za mnou přiletěla do Bletchley Parku.

„Pokud se nám podaří eliminovat Goranova a jeho sourozence,“ oznámila mi Hollingsworthová před několika týdny, „bulharské plány v Británii se sesypou jako domeček z karet.“

Podle služebnictva i sekretářky doktorky Hollingsworthové jsem tady proto, že jsem skočila po příležitosti strávit válku prací pro všemi v Británii obdivovanou rektorku, radši než abych šila košile pro vojáky jako ostatní dívky z první třídy. A není to úplně lež. Vážně pro Hollingsworthovou pracuju. Ale ten pravý důvod, proč jsem tady — moje mise —, není pomáhat Británii v boji s povstalci. Pomáhám

povstalcům v boji s premiérkou Saňblátovou a její armádou bolgoritů.

A mám se naučit jazyk hebridských saní.

Se saněmi už jsem se jednou setkala díky svým rodičům a jejich práci dračích antropologů. Ale ten hebridský druh je jiný. Jsou to malí dvounozí draci s kulturním dědictvím souměřitelným s jakýmkoli lidským společenstvím. Prý se na ně dá narazit na skotském ostrově Canna, ačkoli už je celé roky nikdo neviděl. Já mám za úkol zjistit o nich veškeré informace, od tradic až po jazyk, abych se saněmi, až je povstalci najdou — a Hollingsworthová očividně věří, že k tomu dojde —, dokázala komunikovat.

A přesvědčila je, aby povstalcům pomohly vyhrát válku.

Ten drobný detail, jak přesně můžou tyhle saně Lidsko-dračí koalici zařídit vítězství v občanské válce mezi třemi stranami, mi rektorka samozřejmě zatím neprozradila.

Posadím se, zatímco za okny piští londýnský provoz, a natáhnu se pro kousek papíru na svém stole. Je to vzkaz od Hyacinty, sekretářky Rity Hollingsworthové a další debutantky vykonávající práci na podporu válečného úsilí, jen aby unikla ubíjející existenci dívky z první třídy.

*Nejdražší Pen,
večírek? Úterý v osm hodin, Churton Street 36 v Pimlicu.
Prosím prosím smutně koukám.*

H.

Už mě takhle zvala několikrát a moje protesty („To už začne platit zákaz vycházení“) ani výmluvy („Nemůžu doma nechat svou spolubydlící, bývá jí smutno“) vůbec nebrala v potaz. Její dotírání je lehce otravné a takhle pozvánka

porušuje veškerá pravidla toho, jak být správný utajený povstalec, ale jsem vlastně ráda, že se mnou chce Hyacinta trávit čas. V posledních třech měsících jsme se docela skamarádily.

Na ten večírek samozřejmě nemůžu. Co kdyby mě někdo poznal?

Na stole, tak jak jsem ho včera nechala, leží otevřený deník Patricka Spárchvosta, profesora keltských jazyků na Oxfordu. Hollingsworthová mi ho dala, když jsem pro ni začala pracovat — hned potom, co Marquis přistál s naším letadlem na Eiggu. Na tomhle ostrově, kde se nachází ústředí Koalice, jsem nakonec strávila jen pár dní, než pro mě Hollingsworthová poslala.

Nechat tam svého bratrance i sestřičku Ursu samotné bylo skoro stejně těžké jako přijít o Atlase.

Zápisky líčí Spárchvostovy kontakty s hebridskými saněmi v průběhu čtyř let a náhle končí v červnu 1866, kdy ho vláda popravila za „vyvolávání nepokojů mezi lidmi a draky“.

Deník má desky z černé kůže a inkoust na stránkách je vybledlý. Mezi denními zápisy, popisy ostrova a záznamy komplexního jazyka hebridských saní, který Spárchvost pojmenoval Cànan-Channaigh (což ve skotské gaelštině znamená „jazyk Canny“), se nacházejí různé drobnosti — pírkó, chomáč srsti a list, jenž je pořád zelený, ale už ztratil veškerou vůni. Spárchvost pro jazyk hebridských saní vymyslel i anglický název: *cannaerština*.

Už se mi podařilo pochytit jeho základní gramatická pravidla, jenže Spárchvost zaplnil svými pokusy o přenesení významu spousty složitých slov tolik stran, až se v tom ztrácím. Zdá se, že tenhle úkol nakonec vzdal. Pozdější stránky deníku se věnují už jen kultuře a zvykům saní a na jazyk se tam ani jednou neodkazuje.

Nemám moc s čím pracovat.

Spárchvost a jeho rodina údajně byli poslední lidé, kteří saně spatřili. Když si vláda pro Spárchvostovy přišla, stáhly se saně hlouběji do vnitrozemí ostrova. A zatímco první profesorovy zápisy jsou plné nadšení, že bude moct studovat jazyk saní, končí uspěchaným, nedokončeným zápisem.

Za mnou se ozve hlas. „Když tenhle deník vznikl, napětí mezi lidmi a draky v Britanii bylo na pokraji otevřeného konfliktu.“

Ve dveřích se v tichosti objevila Hollingsworthová a nespouští oči z deníku.

„Spárchvost v minulosti hodně bojoval za uznání jazyků jako skotština, skotská gaelština a nornština a totéž začal dělat i s dračími jazyky,“ pokračuje. „Svoje psané záznamy cannaerštiny rozeslal dragovolí poštou na několik univerzit a myslel si, že ho saně i s celou jeho rodinou ochrání před nebezpečím. Ovšem vláda si to vyložila tak, že chce svým poukazováním na jednotlivé jazykové odlišnosti vytvořit rozkol, a tudíž pro britskou pospolitosť představuje hrozbu. Právě když podepisovali prohnitou Mírovou dohodu, Spárchvosta na Canně popravili za vlastizradu.“

Přikývnu a snažím se nevnímat plíživý pocit roztrpčenosti. Tohle všechno už mi říkala. Spárchvost jako první člověk studoval dračí jazyky. Byl anomálie.

„Vy se svou jedinečnou schopností učit se jazyky ohromující rychlostí dokážete cannaerštinu nastudovat. To proto jste tváří povstání, Vivien. Protože to budete vy, kdo se za saněmi vydá a požádá je o spojenectví. Jsou naší jedinou nadějí na vítězství v této válce.“

To už jste říkala taky, ušklíbnu se v duchu. A přesto jsem stále tady, v Londýně, a pořád nerozumím tomu, proč jsou tyhle saně tak důležité.

Nemůžu vás za saněmi poslat, dokud je nenajdeme, odpovídá mi Hollingsworthová pokaždé, když se jí zeptám, proč se na Cannu nevypravím hned teď.

Nemůžu se dočkat, až tam budu, až saně přemluvím ke spolupráci a uvidím obličej Saňblátové, jakmile povstalci přemůžou ji i její bulharské bolgority. To ona je ten důvod, proč třetí třída trpí, proč dochází k segregaci lidí a draků, proč jich tahle válka zabila už stovky.

Ona je ten důvod, proč je Atlas mrtvý.

Hollingsworthová mi podá list papíru.

Je to můj nejnovější překlad pro Akademii — každý den jich dělám několik pro případ, že by se nějaký válečný kontrolor někdy vyptával na práci Penelope Hollingsworthové. Je to vyjádření v drageoirštině zaslané z Francie, odsuzující spojenectví Saňblátové s bulharskými draky. Hollingsworthová si na něj vzala červené pero a vyškrtala a podtrhala několik slov.

„Co je na tom špatně?“ zeptám se.

„Váš překlad je příliš doslovný, Vivien.“ Uhladí si stříbrné kudrlinky. „Nemůžete očekávat, že by byl v téhle podobě schválen.“

„Příliš doslovný?“ Zahledím se na její opravy.

Draci Třetí Francouzské republiky jsou rozlícení zklamaní z britského spojenectví s nemorálními kontroverzními bulharskými draky.

„Ale... vždyť jste změnila význam,“ namítnu. „Přeložila jste jejich vyjádření nesprávně.“

„Vyložila jsem si ho jinak než vy, na to má překladatel právo.“

Podívám se na ni a snažím se v jejím výrazu najít známky humoru, nějaký náznak, že mě jen zkouší.

„Překladatel má *povinnost* překládat v rámci kontextu, dát slovům význam zamýšlený ve zdrojovém jazyce anebo se k němu aspoň co nejvíc přiblížit,“ prohlásím. „Akademie se zavázala překládat a zveřejňovat jakékoli sdělení, které od zahraničních draků přijde.“

„Zapomínáte, že Akademii momentálně řídí vláda Saňblátové,“ odsekne Hollingsworthová ostře. „Její definice povinnosti se od té vaší poněkud liší.“

Odhodím papír. „Takže to necháte projít?“

„Jestli chci dál hrát svou roli, tak ano,“ odpoví Hollingsworthová.

Odejde zpátky ke svému stolu, posadí se a ulpí pohledem na kresbě mé podobizny. „Jazyk je zbraň, Vivien. Saňblátová ho tak používá a brzy ho tak budete používat i vy. Vlastně je to možná ta úplně poslední zbraň, kterou povstalci ještě mají.“

„Kdy mě pošlete na Cannu?“ opáčím. „Jazyk saní už jsem se naučila nejlíp, jak to jde. Už je povstalci naši?“

Hollingsworthová usrkne čaje a zašklebí se.

„Studený,“ zamumlá.

Prohrabe se stohem papírů a mé otázky si nevšímá. Cítím, jak mi vzteky naskakují rudé skvrny na krku. Zapomněla snad, co mi řekla, když mě sem přivedla? *Vaše lingvistické schopnosti jsou ta největší naděje, kterou Koalice má.*

Otočím se zpátky k deníku. Všechny roky mého studia, moje jazyky, moje překlady vedly sem. Abych se spojila s hebridskými saněmi a zachránila Britanii. Atlas věřil, že jazyky jsou způsob, jak ke mně promlouvá láska, a táta se zase jednou nechal slyšet, že mě jazyky zachrání.

Tak na co Hollingsworthová čeká?

Očekává, že budu pracovat pro Koalici, ale chová se ke mně jako k malému dítěti.

Pohled mi padne na Hyacintin vzkaz a napadne mě, jestli bych svou černou sukni a svetr mohla vydávat za oblečení na večírek.

Když chce Hollingsworthová povstalkyni, má ji mít.

KAPITOLA DRUHÁ

Jednou z výhod předstírání, že jsem Penelope Hollingsworthová, je možnost zabrat si pro sebe kterékoli z rektorčiných aut, řízené jejími nejvěrnějšími Strážci. Nemají ponětí, že žena, jíž slouží, je tajná vůdkyně Lidsko-dračí koalice. Za soumraku se s doktorkou Hollingsworthovou rozloučím, ale ona skoro ani nezvedne oči od stolu a přitom si pro sebe cosi mumlá v oblaku cigaretového kouře. Když vklouznu na zadní sedadlo automobilu, Strážce na místě řidiče na mě pokývne a usměje se. Kožený potah mě studí do nohou.

„Jedete na večeři, slečno Hollingsworthová?“ zeptá se, jakmile se motor s burácením probudí k životu.

„Ano,“ odpovím. „Na Churton Street, prosím, Johnstone.“

Srdce mi splašeně buší, ale Johnstone se nad skutečností, že jsem venku po zákazu vycházení, vůbec nepozastaví.

Pro první třídu nejnovější omezení zjevně neplatí.

Hyacintin kamarád George bydlí v horní části Pimlica — v oblasti první třídy, s níž sousedí čtvrti Belgravia a Westminster —, zatímco já žiju ve spodní části, blízko Temže. Vůz projíždí londýnskými ulicemi, okolo Hyde Parku, kde Strážci spolu s draky ve večerním šeru vyzvedávají z korby

nákladního automobilu jakousi sochu. Vykouknu z okénka právě ve chvíli, kdy si irský bazilišek hodí ten mohutný kus lesklého bílého kamene na záda, a napadne mě, jestli pracuje se Strážci, nebo *pro ně*. Pro draky je to zásadní rozdíl. Mineme nespočet stanic podzemní dráhy a já myslím na to, jak jednoduše bych mohla nastoupit do vlaku a odjet až do Vyšpádské věznice, kde vláda pořád drží moje rodiče a strýce. Jenže Hollingsworthová si na mně vynutila slib, že to neudělám. Moji rodiče jsou prý dosud naživu, ale jen proto, že Saňblátová čeká, až se je vydám hledat.

Premiérčiny lži o mně už se roznesly mezi jejími Strážci i politiky a brzy jim možná začne věřit i široká veřejnost. Vymýšlí si, že Lidsko-dračí koalice spolupracuje s mladou překladatelkou, která stojí proti Britannii a míru — s překladatelkou, jež hodlá využít drakonské jazyky, aby pomohla drakům převzít vládu.

Takže kvůli Saňblátové jsem nejhledanější povstalkyní já.

Vytáhnu z kapsy maličkou čtvercovou fotografii. Dívá se z ní na mě Ursin kulatý obličejík se zardělými tvářemi, orámovaný blondatými culíčky. Byl to dárek od doktorky Hollingsworthové, která tu fotku ukradla z vládních spisů o mé rodině. Tolikrát jsem si ji přitiskla ke rtům, že papír už vůbec není lesklý.

Zastavíme před domem s kamennými sloupy v průčelí. Venku před ním uvidím Hyacintu a jejího bratra Edwarda. Toho už teď docela dobře znám, přestože se ke mně choval podezřívavě, když mu Hya řekla, že jsem neteř doktorky Hollingsworthové. Myslím, že tomu úplně nevěří, ale v tom případě ho určitě přesvědčí, když mě uvidí vystupovat ze strážcovského auta. Lhát bohužel musím, i když se mi nelíbí, že je oba oklamávám. Kdyby kdokoli zjistil, že rektorčina asistentka je povstalkyně, vzbudilo by to obrovský

poprask a pravá identita Rity Hollingsworthové jakožto vůdkyně Koalice by byla odhalena.

„Děkuju, Johnstone,“ prohodím k řidiči. „Nemusíte čekat.“

„Pen?“ vypískne Hyacinta. „To mě podrž, tys vážně přišla!“

Přinutím se k úsměvu a málem si potáhnu sukni. Vedle Hyacintiny růžové saténové róby nevypadá nic moc.

„Dobrý večer, Penelope,“ pozdraví mě Edward celý nesvůj.

Na zápěstí má zlaté hodinky a na sobě proužkovaný oblek v nelichotivém odstínu žluté. Má stejné světle plavé vlasy jako jeho sestra a oči příliš daleko od sebe. Z náprsní kapsy mu vyčuhuje malířský štětec.

„Rád ze sebe dělá trpícího umělce,“ pronesla nedávno Hyacinta z legrace. „To proto se obléká, jako by patřil do třetí třídy.“

Ani jsem se neobtěžovala jí vysvětlovat, že třetí třída žádné obleky nenosí. Za Hyacintou už jsem se párkrát z domu vyplížila, jenže ta neví, že to tak dělám i s jejím bratrem. Neví, že se s ním po setmění scházím.

„Spolubydlící jsi s sebou nevzala?“ zeptá se nenuceně.

Zaváhám. „Ne. Ona není zrovna večírkový typ.“

Zazvoníme a dveře nám otevře služebná. Odebere nám kabáty tak rychle, že si skoro nestihneme strčit do kapsy třídní průkazky.

„Jsi připravená seznámit se s novými přáteli, Penelope?“ zeptá se mě Hyacinta. Prstem s dokonale upraveným nehtem mi sáhne na nos. „Rozhodně budeš ohromně populární.“

Služebná nás provede tichou chodbou osvětlenou starými plynovými lampami. U dřevem obložené zdi hrdě a majestátně stojí kyvadlové hodiny a služka zatlačí do dveří vedle nich. Ty se otevrou, chodbou se rozezní hlasitá hudba

a Hyacinta mě vezme za ruku a zavede mě dovnitř. V oparu cigaretového kouře se k nám otáčejí hlavy přítomných hostů a moderní místnost ostře kontrastuje s chodbou, z níž jsme právě přišly: pokoj hezky ozařuje elektrický lustr a na zelených sametových pohovkách se povaluje několik dívek s holými pažemi a dlouhýma nohama.

„Hyacinto, drahoušku!“ zapiští jedna z nich.

Dva mladíci se zapálenou ručně ubalenou cigaretou přilepenou v koutku úst, kteří hrají karty, při zvuku Hyacintina jména zvednou hlavu. Než se stihnu vzpamatovat, moje spoléčnice už na přivítanou líbá ostatní dívky a ty zase líbají mě, tisknou mi lepkavé rty na tvář, ptají se mě na jméno a jejich kůže voní šampaňským a drahými parfémami. Předtím než jsem se seznámila s doktorkou Hollingsworthovou a Hyacintou, jsem nikdy tolik času s lidmi z první třídy netrávila — pokud se tedy nepočítá společná ložnice se Serenou v Bletchley —, ale teď jich mám kolem sebe spoustu. Zachytím Edwardův pohled a on protočí panenky. Jeho sestra evidentně trvala i na jeho dnešní přítomnosti.

„Penelope je moje kolegyně,“ oznamuje Hyacinta.

„Á, další sekretářka,“ zahihňá se jedna dívka.

„Vlastně neteř rektorky Akademie drakonské lingvistiky,“ opraví ji Hyacinta a její svůdný pohled najednou ochladne.

Dívka se zavrtá do sedačky a já se na ni omluvně usměju. Víím, že Hyacinta má práci jenom proto, že ji mít chce. Jakožto příslušníci první třídy a dědičku otcova úspěšného tiskařství ji čeká budoucnost manželky některého z podobně zámožných mužů z první třídy. Ale jak se zdá, alespoň pro tuhle chvíli se snaží předstírat, že to tak není.

Zamíří k nám nějaký kluk s rozčepýřenými vlasy a Hyacinta dovolí i jemu, aby ji políbil na tvář. Cítím, jak rudnu — neměla jsem nejmenší ponětí, že je mezi první třídou normální

tolik fyzického kontaktu. Mladík mi podá ruku a já mu ji stisknu.

„George Beecham,“ představí se s milým úsměvem.

„Penelope Hollingsworthová,“ odpovím a mám přitom sucho v ústech.

Co když viděl ty plakáty, kde jsem uvedena jako hledaná?

„Doufám, že nevidí, že mě Hyacinta vzala s sebou,“ dodám rychle.

Zmateně se na mě podívá. „Vůbec ne.“

Ostatní mladíci na chvíli opustí pití a hry, aby nás mohli pozdravit. Všichni jsou formálně oblečení, mají napomádané vlasy sčesané dozadu a přízvuk, který je určitě ovocem celoživotních lekcí vybrané mluvy. Jsou pohlední, jeden vedle druhého, ale ne tak jako Atlas. Tomu se žádný nemůže ani zdaleka rovnat. Hyacinta si maličko povzdechne a náhle se z kapes vynoří tucet tabatěrek, které jí nabízí tucet rukou. Dá si načas, na každou se podívá a pak si vybere cigaretu z hnědé tabatěrky se stříbrnou sponou. Její majitel se samolibě usměje a já zvednu obočí.

„Ty jsi ale nestyda,“ zašeptám Hyacintě do ucha.

Zazubí se. George mi strčí do ruky sklenici šampaňského a já rozpačitě pokývnu na znamení díků. Dokáže poznat, že k nim nepatřím? Jak asi vypadá takový nezávazný hovor mezi lidmi z první třídy?

„Chodíte na univerzitu?“ zeptám se ho.

Samozřejmě že chodí. Všichni muži z první třídy něco studují, než převezmou jmění po svém otci.

„Studuji práva,“ odpoví suše. „A vy?“

Nějaká dívka zavřeští smíchy a vylije půlku svého šampaňského na ruku mladíka, který ji tahá dolů na pohovku.

Mysli, než promluvíš, Viv.

„Pomáhám rektorce s psaním článků Babylonského dekretu,“ řeknu.

Není to pravda, ale zní to působivě. A já mám tady v tom velkém domě se všemi těmi lidmi z první třídy najednou nutkání zapůsobit. Tak to přece bylo vždycky, ne? Udělej dojem na své rodiče, jinak přijde trest. Udělej dojem na své vyučující, jinak tě přeřadí níž.

George tiše hvízdne. „Hya říká, že jste neteř Hollingsworthové. Je to tak?“

Přikývnu.

„Odkud pocházíte?“

„Z Oxfordu,“ vyklouzne mi ze rtů další lež.

Zamyšleně přikývne. „Můžu se vás na něco zeptat?“

Polknu.

„Pokud je vaše teta rektorkou Akademie drakonské lingvistiky, která existuje kvůli studiu dračích jazyků a jejich zachování, proč vůbec Babylonský dekret píše?“

Zamrkám a pak zapátrám v jeho obličeji po nějakém náznaku, který by mi pomohl odhadnout, ke které straně patří. Jemně se na mě usměje.

„Nic tím nemyslím. Jen si říkám, že přece Akademii založila, aby usnadnila kontakt mezi lidmi a draky. Tak proč by nám teď zakazovala mluvit jejich jazyky, když se právě této záležitosti věnovala celý život?“

„Ona to nezakazuje,“ vyhrknu, než se stačím zarazit. „To premiérka. Moje teta...“

Opatrně.

„Moje teta jenom plní příkazy.“

„Jistě,“ odpoví George vesele. „Člověk pak musí přemýšlet nad tím, co se Saňblátové honí hlavou.“

Cítím, že se mi začíná zamlouvat. Usrknu šampaňského a v ústech mi praskají bublinky.

„Setkala jste se s ní někdy?“ zeptá se. „Myslím s naší premiérkou.“

Znovu se napiju. „Párkrát. Ona důležitost dračích jazyků nechápe. Ani žádným nemluví.“

George se rozzáří. „A vy ano?“

„Několika,“ pokrčím rameny.

Zazubí se. „Tak to opravdu budete neteř Hollingsworthové.“

Šampaňské už mi trochu stouplo do hlavy a já si najednou připadám odvážnější a přesvědčivější. Jsem utajená povstalkyně konverzující na večírku pro první třídu a zřejmě nikomu nepřipadám podezřelá. Až na George. Zvednu k němu pohled.

„Samozřejmě že jsem,“ odpovím sladounce. „Vy ovládáte nějaký cizí jazyk?“

„Umím trochu francouzsky. Moje oblíbené slovo je *dépaysement*.“

„Co to znamená?“ vyzvídá Hyacinta, která se objevila po mém boku.

„Ztráta jistoty, jako když se někdo ocitne v neznámém prostředí,“ odpovím. „Ale je to silnější výraz. Nedokážu přijít na slovo, které by to úplně vystihovalo. V doslovném překladu to znamená *přesídlení do jiné země*.“

„Něco jako odtržení nebo osamocení?“ nadhodí Hyacinta.

„Skoro,“ odpovím dychtivě. „Ale ne docela.“

„Takže je to nepřeložitelné?“

Zavrtím hlavou. „Nic není nepřeložitelné. Jenom mě nechej chvílku přemýšlet...“

„Na tom nezáleží,“ vloží se do našeho rozhovoru mladík, který Hyacintu zásobuje cigaretami. Myslím, že se jmenuje Stephen. „Zvlášť ve světle nového článku Babylonského dekretu.“

O čem to mluví?

„Ráno ho zveřejní. Můj bratr je Strážce a pověděl mi o tom,“ pokračuje Stephen. „Udělat ze slavidranejštiny oficiální dračí jazyk Britannie? Z řeči bulharských draků? Na co si to premiérka hraje? Jazyky impéria jsou angličtina a wyrmština, ne nějaké slovanské žvatlání.“

Krve by se ve mně nedořezal.

Slavidranejšťina že je novým dračím národním jazykem? To nemůže být pravda. O tom bych věděla, Hollingsworthová by mi to řekla.

George mi položí ruku na rameno. „Jste v pořádku? Celá jste zbledla.“

Honem přikývnu.

„Pro vás je to taky novinka?“ zeptá se jemně.

„Ne,“ skoro odseknou. Podívám se mu do očí a přinutím se k úsměvu. „Ale vy ostatní o tom nemáte vědět.“ Kývnu směrem ke Stephenovi. „Jestli o tom, co se děje v rektorčině pracovně, ví jeho bratr, jak můžeme s jistotou říct, že o tom nevědí povstalci?“

„Takhle to dopadá, když máme za premiérku ženu,“ protáhne Stephen.

Otevřu pusy a zase ji zavřu, jakmile ho Hyacinta plácne po paži. Stephen se zaculí, a než ho Hyacinta stačí zastavit, vlepí jí na tvář polibek.

George mi dolije sklenici. „Tady Stephen si myslí, že by na Saňblátovou měli podat ústavní žalobu. Podle něj je neschopná vládnout a její spojenectví s Bulhary i Babylonský dekret to dokazují.“

„Babylonský dekret podporuje většina lidí z první třídy,“ opáčím.

Nebo ne?

Stephen mě probodne mrazivým pohledem. „Všichni nejsme nepřátelé draků.“

„Jistěže ne,“ vyhrknu rychle. „Ale první třída tehdy Saňblátovou na pozici premiérky dosadila. To oni...“ Odmlčím se a opravím se: „My jsme ten důvod, proč teď Britannii svazují jazykové restriktce, přestože její lingvistická diverzita sahá mnoho století zpátky.“

„Můj otec tvrdí, že jsme teď všichni kolaboranti,“ odpoví Stephen.

„Nesmysl,“ odsekne George. „Premiérka má pod kontrolou Bulhary, ne naopak.“

Polknu šampaňské. Tenhle rozhovor se začíná stáčet nebezpečným směrem a cítím se lehce opilá, takže balancuju na hraně pravdy. Nejradši bych tomu pitomci Stephenovi prozradila, kdo jsem.

„Setkal jste se někdy s bulharským drakem?“ zeptám se George. „Myslím zblízka, osobně.“

Ušklíbne se. „To tedy setkal. Můj otec s nimi jedná každý den.“

„Mluvil jste s nějakým?“

„Ano.“

Nespouštím z něj oči, zatímco on mi znovu dolévá sklenici. „A letěl jste na nějakém?“

Georgeův pohled zjihne a já vím, že jsem ho dostala.

„Samozřejmě že ne.“ Zazubí se. „Chcete mi snad říct, že vy jste to zažila?“

„Ne,“ zalžu.

„Já jsem slyšela, že Saňblátová ano!“ ozve se nějaká dívka.

George zavrtí hlavou. „Ze všech draků by bulharští bolgorité byli ti poslední, kteří by na svých zádech snesli člověka. A Saňblátová to nemá zapotřebí. Naverbovala je, aby ji hlídali a chránili někde ve městě, zatímco ona spřádá bojové plány, díky nimž porazí povstalec.“

„Ne na dlouho,“ skočí mu do řeči Stephen.

Vycítím, jak se k němu celá místnost otočí, a vidím, jak ho ta pozornost těší.

„Jak to myslíš?“ zeptá se chladně Edward.

„Generál Goranov ji stejně bude chtít odstranit z cesty. Aby bolgorité mohli ovládnout hlavní město.“

George hlasitě odfrkne. „Goranov přijímá rozkazy od Saňblátové, ty skrite. Možná velí Bulharsku, ale Britanii vládnu lidé. Premiérka Bulhary jenom využívá ve svůj prospěch. Tohle spojení je pečlivě promyšlené, a jakmile...“

„Jenže v tom se právě pleteš, Beechame,“ přeruší ho Stephen. „Saňblátová není Goranovova premiérka, je to jeho loutka.“ Ušklíbne se. „Jak jinak myslíš, že ji přesvědčil, aby z něj udělala Dračí hlavu státu?“

Dračí hlavu státu.

„V Hyde Parku mu odhalí sochu.“

„Pen, není ti nic?“

Cívím na bublinky ve své sklenici a vidím je úplně rozostřeně. Saňblátová pro generála Goranova vytvořila titul? Panovnický titul? Proč by měla bulharskému drakovi svěřovat kontrolu nad naší zemí? Všechno se se mnou zatočí.

„Ona omdlí?“ zašeptá kdosi.

Vědí to povstalci? Ví to *Hollingsworthová*?

„Proboha, udělejte místo!“

Cítím na obličejí Hyacintin sladký dech. „Drahoušku, jsi v pořádku?“ Z horka nebo alkoholu má zardělé tváře a vlny se jí stáčí za ušima.

Nemá tušení, co tohle znamená.

„Vezmu ji na vzduch,“ navrhne George.

Ale Hyacinta zavrtí hlavou. „Ne,“ zamítne to rázně. „Může to udělat Edward.“

Ten se najednou objeví přede mnou a nabídne mi rámě. Zavěším se do něj a on mě odvede na chodbu. Jakmile se za námi zavřou dveře a služebná mi podá kabát, někdo v místnosti zesílí hudbu. Je po zákazu vycházení a pouliční lampy už nesvítí, aby bylo pro povstalce těžší zaútočit. Na čerstvém vzduchu se mi točí hlava. Edward si zapálí cigaretu.

„Dáš si taky?“

„Ano,“ zašeptám.

Edward mi podá cigaretu a připálí mi. Vložím si ji mezi rty, jak jsem to viděla dělat Hollingsworthovou, a potom potáhnu. Konec se oranžově rozhoří a do plic mi vnikne kouř. Zpanikařím, začnu se dusit a lapám po dechu.

„Buď zticha, Pen,“ sykne Edward s pohledem upřeným na oblohu.

Znovu zakašlu do rukávu, abych utlumila zvuk, a oči mi slzí.

„To je nechutné,“ zachraptím.

Vezme mi cigaretu z ruky a strčí si ji mezi rty, takže teď kouří dvě.

Otřu si slzy. „Ty jsi taky nechutný.“

„Díky.“

Opřu se o sloup a zavřu oči.

„Takže ti teta nic neřekla, co?“

Zase oči prudce otevřu. „Myslíš, že to ví?“

Edward se zadívá do temných mračen a pokrčí rameny. Mezi rty mu pořád hoří dvě zapálené cigarety. „Se Saňblátovou jsou podle všeho jedna ruka. Překvapilo by mě, kdyby nevěděla, že premiérka jmenovala bulharského draka Dračí hlavou státu — ať to znamená cokoli.“

Nemáš tušení, jak moc se pleteš, chce se mi odporovat.

Pohlédne na mě. „Už jsem myslel, že se Stephenovi chystáš udělit pořádnou lekci.“

Protočím panenky. „Je to ignorant a skrit.“ Odmlčím se. „Máš ty...“

Edward přikývne a poklepe si na kapsu, načež z ní vytáhne stoh letáků a podá mi je. Jsou vytištěné černým inkoustem na krémovém papíře a otevrou se mi v dlani jako kniha. S Edwardem jsme před několika měsíci, v rámci vášnivě diskuse na téma dračích rodinných dialektů, zjistili, že sdílíme odpor k Babylonskému dekretu, ale ani jeden z nás si to netroufl naplno vyjádřit, dokud pravda nevyšla dostatečně najevo.

Na obranu wyrmsťiny, stojí na titulní straně.

Takhle vypadá moje osobní povstání. Píšu články, které obhajují význam zakázaných dračích jazyků, a Edward je na otcově tiskařském lisu rozmnožuje. Už jsme psali o harpenteštině, drageorištině a drogartštině — což je nejběžnější dračí indický jazyk v Britannii — a Strážci stále nepřišli na to, kdo má tahle ilegální pojednání, objevující se každých čtrnáct dní, na svědomí.

Sañblátová tady zakazuje jazyky hlava nehlava a nemá ponětí, že právě tohle její nejhledanější povstalkyně využívá, aby mařila její těžce vydřenou práci. Tahle nádherně ironická skutečnost mi dodává sílu ráno vstát z postele.

Kdyby Hollingsworthová věděla, že takhle riskuju prozrazení, zřejmě by si rozmyslela, jestli ze mě opravdu chce udělat tvář povstání.

„A řekneš mi konečně, jak je hodláš roznést?“ zeptá se Edward.

„Ne.“ Strčím si letáky za pás sukně a zapnu si kabát. „Vzkážeš Hyacintě, že jsem musela odejít dřív?“

„Nevypadáš ve své kůži. Možná bude lepší, když tě doprovodím.“

„Budu v pořádku. Díky, Ede.“

Spěchám zpátky skrz celé Pimlico a držím se ve stínu, abych se vyhnula Strážcům dohlížejícím na dodržování zákazu vycházení. Naproti přes ulici leží čtvrť třetí třídy. Je plná plakátů brojících proti Babylonskému dekretu a visí jich tam na zdech takové množství, že je Strážci ani nestíhají strhávat. Před pár měsíci by mě to překvapilo, protože třetí třída nikdy neměla povolení studovat dračí jazyky na univerzitě. Ale teď je představa, že by tyhle lidi nezajímala lingvistika ani právo na svobodu slova, naprosto absurdní. Další jazyky, dialekty, slang... to všechno je pro ně přirozené — pro ty, kdo žijí v nejchudších vrstvách společnosti, kde se lidé starají jeden o druhého, kde se společenství utužuje řečí a ve směsici nespočetných kultur se nová slovíčka rodí mrknutím oka. Lidé ze třetí třídy — impériem odstrčení stranou, protože nejsou vzdělaní, bohatí ani běloši — jsou po zásluze lingvisté.

Zabočím k nábřeží řeky Temže zrovna ve chvíli, kdy zahouká loď. Vzhlednu právě včas, abych na cestě před sebou zahlédla obrovskou siluetu. Je to bulharský drak a má skloněnou hlavu, jelikož je zabraný do rozhovoru se dvěma Strážci stojícími v jeho stínu. Zaplaví mě hrůza. Okamžitě se schovám mezi nedaleké stromy a našlapuju tak tiše, jak to jenom jde, přičemž si draka v měsíčním světle prohlížím. Je o maličko větší než Čumana, nejspíš samec, a na hlavě má posazenou stříbrnou korunu, jejíž trojúhelníkový výběžek mu sahá na čelo a mezi oči. Ani mě nepřekvapuje, že bulharští draci tak ochotně dávají na odiv znamení svého spojení se Saňblátovou. Jejich touha po bohatství a ozdobách zjevně převážila nad jejich odporem k lidem.

„Vy se opovažujete opustit své stanoviště?“ zavrčí drak na Strážce. „Ulice mezi tímto místem a Jižním nábřežím hlídají pouze bolgorité. Tady nemáte co dělat.“

Zastavím se, protože jeho tón mě zarazí. Tohle jsou přece Strážci Saňblátové.

„Máme rozkaz hledat v oblasti Pimlica povstalce,“ odpoví jeden z nich. „Draci se do domů nevejdou.“

Ozve se zvuk připomínající svištění větru a nábřeží sežehnou plameny, které Strážce pohltí ve žhnoucím oblaku oranžové. Nemá ani čas zakřičet a už je mrtvý. Padnu na zem a snažím se zadržet zajíknutí. Cítím, jak se mi svaly zatínají děsem — chci se rozběhnout, ale neodvážím se. Druhý strážce na bolgorita vteřinu zírá a pak se otočí a praskne do bot. Drak vydá hluboké zavrčení, načež se obrátí a zahledí se na druhý břeh Temže. Projde kolem mě, jeho dlouhý ostnatý ocas víří prach, a já v chřípi zachytím puch spáleného masa. Kolena mám vlhká od trávy, ale nehýbu se a čekám, až mi přestane tak splašeně bušit srdce. Potom se roztřeseně vyškrábu na nohy a zbytek cesty utíkám. Snažím se přitom nemyslet na to, kdo mě možná z oblohy pozoruje. To už bolgorité velí armádě Saňblátové, teď když je z Goranova Dračí hlava státu?

Sweet Street je prázdná, ale když zatlačím do těžkých vrat cukrovaru a jejich hlasité skřípění prořízne ticho, stejně sebou trhnu. Vystoupám po kovových schodech jedné z nejstarších londýnských továren do obrovského zchátralého prostoru. Potom potmě šátrám po sirce a zapálím lucernu, která visí na zlomeném hřebíku ve zdi. Temnotou se rozlije teplá záře a osvětlí rozštěpená podlahová prkna a trámy křížící se nade mnou. Ve vzduchu je cítit pach kouře a cukrového sirupu a ještě něčeho — a já si najednou uvědomuju, jak se mi šampaňské houpe v žaludku. Uslyším zavržení.

„Jsem doma,“ zavolám a shodím ze sebe kabát.

Podlaha se roztřeše a z krokví se sesype prach, zatímco se zpoza rezivějící skoro třímetrové nádrže vynoří obrovitánská postava.

Moje spolubydlící.

Čumana.

NA OBRANU WYRMŠTINY

Na naše bedra nyní padla povinnost věnovat se obraně jazyka, u něhož nás ani nenapadlo, že ji bude potřebovat, jelikož se těšil statusu národního dračího jazyka Britannie a držel si postavení drakonského dvojčete jazyka Shakespearova... WYRMŠTINĚ.

Podle příkazu premiérky je však v hovorech s draky povoleno užívat pouze angličtinu, a tak je wyrmština od chvíle, kdy započal masivní odliv draků z našeho hlavního města, pouhým šepotem ve větru. Nedokážeme-li se vymanit z omezeného područí vlády Adrienne Saňblátové, stane se z wyrmštiny jazyk duchů předurčený k věčnému odpočinku na témže hřbitově, kde leží sanskrt či aramejšťina, anebo ji dostihne osud jazyka, ježž učenci nazývají klasickým — mrtvého muzejního exponátu obdivovaného a studovaného společně s latinou a starořečtinou, jímž ovšem už nikdo nehovoří.

Wyrmština patří do ingveonské jazykové větve, jež zahrnuje i staroangličtinu — tedy mezi jazyky, které jsou starší než naše moderní angličtina —, a není pouze dračím jazykem Britannie, ale přímo jejím tlukoucím drakonským srdcem. Wyrmština je jazykem vyjednávání a obchodu v Docích královny Viktorie. Je jazykem britského letectví: wyrmské slovo finn — označující rejdivací pera na dračím ocase — si angličtina

vypůjčila k pojmenování části ocasních ploch letadla. Je to jazyk, jímž hovoří Dračí královský rádce královny Beatrix (který těsně po krachu Mírové dohody podal demisi). Je to ukolébavka kdysi zpívaná drácatům západního draha, jenž v dobách, kdy ještě draci bývali váženými členy britské společnosti, hnízdl kolem řeky Temže. Tato drácata se označovala jako fersc, což je wyrmský výraz pro slovo nový. Vyjadřuje zvláštní novotu vlastní pouze novorozencům a wyrmsčina si jej vypůjčila ze staroangličtiny, kde znamenal čerstvý a čistý.

Pro takovou čistotu, takovou nevinnost, však v Británii premiérky Saňblátové není místo. Nemůže tam být v době, kdy v zemi stále bují segregace druhů, třídění nespravedlnost a zločiny proti drakům.

Budeš, britský lide, stát opodál a sledovat vyhlazení našeho nejvytříbenějšího dračího jazyka, praotce britské drakonštiny? Anebo proti tomu, ve jménu vlastenectví a zachování jazyka, povstaneš?

KAPITOLA TŘETÍ

Čumaniny jahodově růžové šupiny se blyští ve světle lampy, lesklé od mazu chránícího kůži pod nimi před jejich ostrými hranami. Boláky, které se jí dřív táhly po celých nohou jako památka na dlouhé roky strávené pod zámkem v temné knihovně, jsou pryč a zuby má teď od krve. Když jsem Hollingsworthové řekla, že chci pobývat někde daleko od vymožeností první třídy, jež mi připomínají Bletchley Park, trvala na tom, že budu bydlet s Čumanou. Očima zalétnu k mrtvole mladého jelena za růžovou dračicí a zvedne se mi žaludek. Tak tohle tady páchne.

Zvednu obočí. „Dobrou chuť.“

Čumana pozoruje, jak jdu do provizorního salonku v rohu skladu a převlékám se do noční košile. Od řeky vane mokrá vítr, rovnou skrz chybějící stěnu na druhém konci místnosti. Zdemolovali ji během povstaleckého útoku ještě předtím, než jsme se nastěhovaly. Nemůžeme ji ničím zakrýt, protože jde o jediný vchod do budovy, kterým Čumana dokáže projít. V kovovém sudu hoří ohýnek. Koutkem oka sleduju, jak se Čumana vrací ke své kořisti, přidržuje si ji za paroh a zuby odtrhává kusy masa. Ve vzduchu je pronikavě cítit pach teplé krve. Naliju si ze džbánu sklenici vody, posadím

se na hromadu dek a dívám se na bulharskou dračici, s níž bydlím a která právě čelistmi drtí jelení lebku.

„Čumano,“ oslovím ji.

Přestane žvýkat. Z brady jí kape krev a její oči se ke mně líně stočí.

„Saňblátová jmenovala generála Goranova Dračí hlavou státu.“

Z hrdla se jí vydere hluboké zavrčení. „Já vím.“

Sevre se mi žaludek. Samozřejmě že to ví.

Jak to, že jsem jediná, kdo to nevěděl?

„Proč by něco takového dělala?“

Čumana se olízne. „Myslí si, že si tím zajistí moc ve světě, když bude mít po boku bulharského bolgorita.“

„A zajistí?“

„Učiní to z ní hrozbu,“ vydechne dračice. „Britannii budou za spojenectví s Bulharskem nenávidět, ale taky se jí budou bát.“

„A ještě k tomu udělala ze slavidranejštiny národní dračí jazyk,“ dodám, zatímco Čumana dál hoduje.

„Překvapuje tě to?“

„Takže britští draci nesmějí mluvit vlastními jazyky, ale bulharští okupanti ano?“

Čumaně mezi zuby hlasitě křupne kost. „Saňblátová udělá cokoli, aby se udržela v sedle,“ zasyčí. „Od chvíle, kdy zradila královnu Ignácii, už žádný britský drak není povinen být k ní loajální. Ignácie se možná odmítá spojit s povstalci, ale stejně se chce vládě pomstít. A co se týče lidí, nižší třídy se připojují k povstání a první už o Saňblátové taky začíná pochybovat.“

„Tak proto Hollingsworthovou pověřila psaním článků Babylonského dekretu,“ odtuším hořce. „Chce mít kontrolu nad tím, co kdo říká.“

Čumana zabručí. „Asimilace prostřednictvím jazyka je mezi lidmi odvěká taktika. Možná se tahle válka rozhodne pomocí jazyků a ne drápů a zubů. Právě proto si tě Rita Hollingsworthová zvolila za svou Vlaštovku.“

„Za svou vlaštovku?“ podívám se.

„Tak ti říká. Tak ti říkají povstalci.“ Čumana znovu zvedne pohled a zazubí se na mě krvavým úsměvem. „Copak se ti to nelíbí?“

„Chce po mně, abych byla tváří povstání, ale neobtěžuje se mi cokoli sdělit,“ postěžuju si. „Pořád mě neposlala na Cannu. K čemu se mám učit mluvit jazykem hebridských saní, pokud ho nikdy doopravdy nepoužiju?“

„Takže se domníváš, že jsi připravená čelit smečce saní?“ vydechne Čumana.

„Četla jsem Spárchvostovy popisy jejich chování, kultury a prostředí, a navíc už ovládám základy cannaerštiny, takže...“

„Zapomínáš, že to jsou draci, draci s křídly a zuby a chuť na maso. A ty jsi jenom holka.“

„Jenom holka?“ vyštěknu. „To už si vážně nikdo nepamatuje, co jsem dokázala v Bletchley Parku, co jsme s Atlasem...“

Zarazím se, protože se mi znovu začínají vybavovat vzpomínky a hrozí, že mi obtočí svoje studené spáry kolem krku a udusí mě.

„Mohly bychom na Cannu společně, ne?“ pokračuju. „Mohly bychom tam odletět hned dnes večer. A jestli se mi nepodaří přesvědčit saně, aby nám pomohly, tak to možná dokážeš ty. Poznájí v tobě jednu z nich.“ Pod Čumaniným plamenným pohledem se celá příkrčím. Hledí na mě a po jejím pokrmu už není ani stopy, až na zářivě bílé kosti a rudou skvrnu na podlaze.

„Budu ti vděčná,“ zasyčí, „když mě nebudeš srovnávat se saněmi. S těmi tvrdohlavými, vrtkavými dvounohými stvořeními.“

„Já mám taky dvě nohy,“ odpovím a potlačím smích. „Znamená to, že jsem taky tvrdohlavá a vrtkavá?“

„A přesto,“ mluví Čumana dál a nevšímá si mě, „bych ti neradila, abys je podceňovala. Saně jsou hrdější než kterýkoli jiný druh. Hromadí znalosti stejně, jako bolgorité hromadí bohatství, jako by vynalezly samotnou inteligenci a měly za to dostat odměnu. Loví ve smečkách, tak rychle a metodicky, jako by byly jeden tvor.“ Pohled jí padne na můj obličej a já cítím, jak mi ze rtů mizí úsměv. „Žádnou saň nepřevezeš a žádné neutečeš.“

„Jaký je rozdíl mezi saní a drakem — kromě počtu nohou?“

„Pro saně není přirozená samota jako u draků,“ vysvětluje Čumana. „Nežijí podle žádného motta. Je to popudlivý, nepředvídatelný druh a jejich těla jsou menší, ohebnější než dračí. Jednu saň jsem při pátrání po její oběti viděla projít úplně uzoučkou skulinkou. Mám podezření, že tyhle konkrétní saně...“

„Hebridské,“ řeknu.

„...je možné najít, pouze když budou samy chtít.“

„Ve Spárchvostově deníku se píše, že hebridské saně mluví jen jedním jazykem. Tos věděla?“

Čumana zavrčí.

„Jediný další druh, který je na učení jazyků podobně líný, jsou bulharští bolgorité, a to jenom proto, že z velké části komunikují pomocí echolokace.“

„Líný. Takový kompliment mě opravdu hřeje u srdce,“ utrousí Čumana.

„Přece víš, že tebe tím nemyslím,“ odpovím. „Hollingsworthová tvrdí, že Goranovova armáda zařazuje do jednotek

členy stejných rodin, protože jim jejich silné citové pouto umožňuje efektivně komunikovat na dlouhé vzdálenosti.“ Loupnu po Čumane očima. „Bylo od tebe moudré, žes nám to řekla, víš? To, že koinamens je něco víc než jen jazyk. Víš, že už se ji nikdy nepokusím překládat.“

Když neodpoví, přistrčím k ní stoh letáků od Edwarda. „Rozneseš je, prosím? Dnes večer?“

Odfrkne. „Nikdo mi neřekl, že bydlení s tebou zahrnuje i moji proměnu v obřího dragovola.“

„No, ale jsi ten nejnenápadnější dragovol dračí velikosti, kterého znám.“ Kývnu ke kusu stříbrného kovu ležícímu v koutě. Čumana s nevolí prostrčí korunou čenich a hodí si ji na hlavu. Se stříbrným trojúhelníkem mezi očima vypadá přesně jako jeden z draků Saňblátové. Našla jsem tu ozdobu na ulici, pokroucenou po jednom povstaleckém útoku, a když jsem ji sem přitáhla, Čumana ji pomocí svého ohně vytavila zpátky do správného tvaru. Překvapuje mě, že jí Hollingsworthová nenechala takovou korunu vyrobit, protože takhle její noční lety budí ještě menší pozornost. Ať se jí to líbí, nebo ne, Čumana je pro Hollingsworthovou bytostně důležitá, jelikož pouze ona může odposlouchávat Bulhary pomocí koinamens. Vzhledem k tomu, že ani s jedním není spřízněná, rozumí jenom jejich nejjednodušším hlasům, ale stačí to na to, aby věděla, kam umísťují svoje hlídky a kde plánují další útok.

Vezme letáky mezi zuby a odvrhne se k díře ve zdi. Jdu za ní a noční košile se mi ve větru třepotá u nohou. Zadívám se přes okraj na temnou ulici pod námi a pak zvednu pohled k nebi posetému hvězdami. Čumana chytne balíček do spárů.

„Zůstaň schovaná,“ zabručí. „Pamatuješ si, jak podle zvuku poznáš bolgorita?“

„Máváte křídly pomaleji,“ přikývnu. „Dvě máchnutí, ne tři.“

„Dobře. Zhasni lucernu.“

Čumana seskočí z římsy do vzduchu. Když se vrhne dolů a její křídla se jen taktak vejdou mezi řady budov, zajíknou se, ale ona se pak vznese takovou silou, až se jí keře lemuující ulici pokloní. Vráťím se k dekám na zemi a odtáhnou je stranou. Pod nimi je schovaných pět dalších letáků. Vsunu si je do brašny. Zítra je ukážu Hollingsworthové. Nejdřív se bude zlobit, ale potom si díky nim uvědomí, jak moc jsem oddaná povstaleckému cíli. Uvědomí si, že jsem připravená odletět na Cannu. Zhasím svítilnu a lehnu si.

Místností vane vlhký vítr a hrozí, že ze mě sfoukne pokrývky. Zavrtám se do nich, jako jsem to v dětství dělala v posteli, když jsem ještě spávala v měkkých peřinách a ne na podlahových prknech. Ale v cukrovaru se nebojím. Vím, že jsem tu ve větším bezpečí než kdekoli jinde v Londýně. Když jsme se tady s Čumanou prvně usadily, obě zraněné z bitvy o Bletchley, moje tělo reagovalo na kašdické zavržení a zaskřípění. Ve snech mě strašil Atlasův hlas a pohled na Čumanu, tak zkrvavenou a zbitou, pro mě byl nesnesitelnou připomínkou vlastních pocitů. Držely jsme se na opačných stranách budovy a já jsem mrzla pod navlhlymi dekami, dokud se jednou v noci podlaha pode mnou neroztřásla a moje tělo nezakrylo horké křídlo.

„Takhle nemůžeš spát věčně,“ sykla jsem hořce do tmy. „Budu ti jenom na obtíž.“

„Víc na obtíž mi budeš mrtvá,“ přišla odpověď.

Ležím bez hnutí, poslouchám tlukot vlastního srdce a vzdálené svištění křídel kdesi venku. Čekám, až se Čumana vrátí, až její přítomnost zažene myšlenky, které se mi

vkrádají do mysli, kdykoli jsem sama — ty, co mi připomínají, že válka pořád není vyhraná, že moji rodiče jsou pořád ve vězení a Atlas je pořád mrtvý.

Dračí hlava státu... Jak se jen Britannia z téhle šlamastyky dostane?

Sevřu v dlani vlaštovku visící na mém krku a znovu pomyslím na letáky. Chci jenom odčinit svoje chyby: to, že jsem zradila Sophii, že jsem věřila lžím o třetí třídě, že mi tak dlouho trvalo přidat se k povstalcům. Chci jenom naplno prožít tu druhou šanci, kterou mi slíbila Čumana, a uctít Atlasovu památku tím, že pomůžu Koalici. Ale psaním o dračích jazycích toho nedosáhnou. Vybavím si, jak mě Čumana nazvala, a ošiju se.

Vlaštovka?

Co by si povstalci pomysleli, kdyby věděli, že se Vlaštovka schovává v Londýně, zatímco oni bojují s draky? A teď naší zemi vládne Goranov a slavidranejšťina je jediný oficiálně povolený dračí jazyk. Zabořím tvář do polštáře a zavřu. Musím *něco udělat*.

Když se mi začnou klížit víčka, do cukrovaru proklouzne cosi temného — sklíčenost, kterou jsem takhle ostře nepocítila od Atlasovy smrti. Práce pro Hollingsworthovou — to, že mám cíl — je to jediné, co ji drží v bezpečné vzdálenosti. Jenže teď ji nechám zaplavit prázdný prostor okolo sebe, nechám ji olizovat dřevěné trámy jako chladný plamen tvořený stíny. Před očima se mi objeví Atlasův obličej s krůpějemi krve na bílém kolárku. Vidím stříbrný revolver. Kouř. Automobil řítící se mezi stromy.

Ty příšerné vzpomínky zaplavují mé sny a já se uslyším křičet zrovna ve chvíli, kdy se vedle mě uvelebí hřejivé šupiny.

Ozve se tichounké hučení plamenů.

Mou myslí proletí pták a rozežene mé noční můry. Za jeho rozeklaným ocasem zůstává ve vzduchu záře.

Když se probudím, Čumana vedle mě spí a ze studeného sudu s dohořelým ohněm stoupají poslední proužky dýmu. Na deky padají červánky rozbřesku a mě píchne u srdce. Zaspala jsem. Naházím na sebe oblečení a ranní světlo mezitím sílí. Hollingsworthová mě přetrhne, že cestuju až po východu slunce. Když překračuju Čumanin ocas, dračice zachrápe a já se rozběhnu dolů po kovovém schodišti. Při vzpomínce na předchozí večer se mi zoufalstvím svírá žaludek a odmítá povolit a já cestou ze stanice podzemky ke Claridgeově vile držím sklopenou hlavu. Pokud budu dál hrát roli Penelope Hollingsworthové dostatečně přesvědčivě, rektorka mi pozdní příchod určitě odpustí.

Klopýtnu, jak málem šlápnu na bílý list papíru, a pak jich na chodníku před sebou uvidím poházených víc. Teprve když se nějaká žena pro jeden skloní, uvědomím si, co jsou zač. Moje letáky, roznesené po několika čtvrtích. Čumana odvedla dobrou práci.

Mine mě muž v obleku, s kabátem přehozeným přes ruku a nosem zabořeným do letáku. Cítím, jak se mi rozbuší srdce. Strážci papíry sbírají a strkají do plátěných pytlů, ale lidé procházející kolem už stačili některé zvednout a taky si je čtou. Jeden Strážce se pokusí list vytrhnout jakémusi staříkovi, který si našťavaně povzdechne: „Teď už se nesmí ani číst?“

Výtisky ze země sbírají i dvě dívky v tradičních bulharských krojích a hihňají se přitom. Připomínají mi postavčky z jedné máminy bulharské pohádkové knížky. Když jsem byla malá, přeložila ji pro mě do angličtiny a zasadila příběh do Londýna místo do Sofie. Teď když se mámin překlad

ztratil a všechny knihy v Bulharsku spálili, jsou původní bulharské pohádky určitě nadobro ztracené.

„Tady jste v Anglii!“ probodne dívky pohledem nějaký muž, zatímco si spolu povídají. „Tak mluvte anglicky, nebo se vraťte domů!“

Jedna z nich otevře ústa k uštěpačné odpovědi, ale na nedaleké střeše přistane bolgorit a ony raději utečou. Při přecházení ulice si přetáhnou přes hlavu šálu. Copak Saňblátová zapomněla, že část britské populace je složená z bulharských uprchlíků a jejich dětí, kteří přežili Bulharský masakr? Tohle jsou přesně ti bolgorité, kteří povraždili máminu rodinu. *Moji* rodinu. Ten drak, co tady právě přistál, klidně mohl zaživa upálit mou babičku.

Projdu okolo budovy, jejíž průčelí zničil výbuch, a všude na ulici se povalují cihly. Uvnitř matrikář oddává snoubence a nevěstin bílý závoj povlává ve větru, načež se ozve vysoké zakvičení a donutí mě odvrátit zrak. Na rohu Grosvenor Square se srocuje dav. Ulice zaplavují Strážci a civilisté a nad jejich hlavami stoupá kouř. Kvičivý zvuk se ozve znovu a já zkamením, ale než si to uvědomím, už mířím k davu. Na chodníku sebou hází dráče, o nic větší než jorkšírský teriér. Jeho modré šupiny se lesknou na slunci a přitahují pozornost k jeho zkroucenému pařátu. Nějaký strážce do něj šťouchne obuškem, dráče škobrtne a z nozder se mu vyvalí černý dým, což je známka bolesti. Vyschne mi v ústech. Stejně jako ostatní lidé okolo se instinktivně podívám vzhůru. To dráče má určitě někde poblíž rodiče. Strážce do něj strčí ještě jednou, jeho kumpáni se rozesmějí a několik lidí raději kvapně odejde pryč. Vře to ve mně vzteky. To dráče zemře na šok, jestli ho tedy dřív nezabijí oni. Udělám k nim krok a brašna plná papíru mě bolestivě praští do stehna. Žaludek se mi svírá tak ukrutně,

až mám pocit, že praskne. Tohle je moje příležitost *něco udělat*.

Dráče žalostně zapiští.

„Nechte ho být!“ vřísknu.

Obrátí se ke mně několik tváří a pár Strážců v helmách sáhne po obuškách. Strážce postrkující dráče to udělá znovu — mládě na chodníku se tentokrát stočí do klubička se zavřenýma očima a třesoucím se ocasem. Vystřelím dopředu a vytrhnu Strážci obušek z ruky.

„Co si myslíš, že děláš?“ zakřičí na mě.

Všichni se ke mně začnou hrnout, ale já jejich našťvaný řev neslyším přes ohlušující rachot, který se rozburácí ve vzduchu. Instinktivně si rukama zakryju hlavu, zatímco lidé kolem mě vyděšeně ječí. Vrhnu se do nejbližšího vchodu, jenže Strážce mě popadne za kapuci přšipláště a stáhne mě zpátky.

„Pusťte mě!“ zahulákám, když ulici olíznou plameny.

Zavleče mě do průjezdu, který vede na soukromé nádvoří, právě ve chvíli, kdy k zemi střemhlav slétne samice západního draha a popadne dráče do spárů. Strčí si ho do kapsy v podbřišku a vychrlí další příval plamenů, jež pohltí všechny lidi na druhé straně ulice. Plíce se mi naplní horkým vzduchem, rozkašlu se a Strážce vedle mě se začne dusit, přičemž v pěsti pořád svírá mou kapuci. Od dračích šupin se odrážejí v panice vystřelené kulky z pistolí Strážců, z nebe dál prší oheň a jekot lidí zaniká v ohlušujících explozích hořících automobilů.

„To je vaše vina!“ vyštěknu na Strážce. „Vyprovokoval jste ji.“

Pokusím se vytrhnout z jeho sevření, jenže moje brašna se zachytí o rezavý háček na stěně. Ozve se trhání a potom se na dlažební kostky vysypou moje letáky. Strážce se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Válka saní***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.